

preces pro se fundendas, tunc proprie recipit munus a lingua; unde si recipiat sub pacto expresso, vel tacito, simoniam committit, idemque est quoties preces et intercessionem præcesserunt sub pacto vel promissione beneficii, si fierent. Hæc assertio communis est, et juxta illam posset procedere prima sententia, imo illam maxime explicant Cajet. et Victor. Et probatur præsertim quoad priorem partem, primo ex juribus canonicis ponentibus inter hæc pretia munus a lingua, quia oportet in aliquo vero sensu intelligi: nullus autem alius apparet probabilis; hic autem est proprius. Nam, ut supra ponderabam, munus a lingua debet esse munus respectu ejus, qui simoniam censetur committere ratione illius: sicut contingit etiam in munere a manu, et ab obsequio, et ratio est, quia alias ipse non emerit. Preces autem tunc sunt munus conferentis rem spiritualem, quando pro illo offeruntur, non quando illi offeruntur; ergo de illis proprie loquuntur dicta jura. Et ponderari possunt verba, c. *Sunt nonnulli*, 1, quæstion. 1: *Sunt* (inquit) *nonnulli, qui munerum præmia ex ordinatione non accipiunt, et tamen sacros ordines pro humana gratia largiuntur*. Quia nimirum sperant sibi fore conciliandam gratiam precibus et intercessione eorum quos ordinant. Unde subditur infra: *Hi nimirum, quod gratis acceptum est, gratis non trahunt, quia de impenso officio sanctitatis, munus expectant favoris*. Ordinant ergo preces ad se et ad suum lucrum. Et infra: *Munus a lingua favor*, non certe quem ordinans facit, sed quem recipere sperat, ut constat; sic ergo intelligendæ sunt etiam preces. Secundo, sic intellectis precibus, facile potest reddi ratio hujus simoniæ, etiam stando in jure divino. Quia preces hujusmodi sunt quid temporale, æstimabile pretio, et fiunt in gratiam et lucrum ejus qui propter illas spirituale præbet; ergo revera sunt quoddam obsequium pretio æstimabile; ergo si pro illo ut spirituale detur, est clara simonia. Ut tamen hæc ratio pretii interveniat, necesse est ut sic promissio vel pactum intercedat; nam si absque obligatione tales preces antecedant, et sequatur beneficii collatio ex sola gratitudine, vel e converso præcedat spirituale donum, et sequatur intercessio pro donatore ex sola gratitudine, non est simonia; quod totum explicandum est sicut de obsequio, quia est omnino eadem ratio.

13. *Collatio beneficii, dummodo a certa persona petatur, est simonia.*—Et hinc facile de-

claratur posterior pars assertionis. Nam, si Episcopus petat ab aliquo, ut ad principem pro se intercedat, promittens beneficium, si id faciat, clara est simonia conventionalis; et realis, si postea executioni mandetur; tunc autem temporale, quod confertur, est munus a lingua consistens in precibus pro illo collatore factis. Contingere itaque potest ut Episcopus nolit conferre beneficium, nisi a tali persona rogatus, ut habeat occasionem illam obligandi, et tunc si ita paciscatur: *Fac ut ille petat, et ego dabo*, censeo esse simoniam; tum quia involvit pactum prohibitum jure saltem ecclesiastico; tum etiam quia per promissionem beneficii ille negotiatur favorem temporalem alterius, vel amicitiam humanam cum illo, et ad eam comparandam obligat illum cui beneficium promittit, ut ab alio obtineat preces et intercessionem pro se. Quæ negotiatio ex parte desiderantis beneficium, est pretio æstimabilis, et reducitur in quamdam intercessionem pro ipsomet prælato, quatenus procurat ut alter illi se submittat, et obnoxium ac obligatum reddat; ergo quoties tales preces, vel præcedunt, vel sequuntur ex vi pacti aut promissionis, tunc sunt pretium et munus a lingua, quo simonia committitur; si vero tales non sint, nunquam ad hoc sufficiunt.

14. *Summa dictorum.*—*Dans beneficium, ut nobilis reputetur, simoniam committit.*—Præterea ex dictis facile est applicare doctrinam ad alia genera verborum, intercessionum, adulationum, laudum, et signorum benevolentiae et honorum, vel potius fictionum, vel si aliqua alia cogitari possunt. Nam intercessionem omnes preces quædam sunt, et ideo per duas regulas seu assertiones positas judicandæ sunt. Nam, si ex pacto vel promissione cum collatore, et in favorem seu utilitatem ejus vel alterius, ex consensu et tacita exactione ejus fiant, munus a lingua sunt, et ad simoniam sufficiunt, sive pro digno, sive pro indigno fiant, quia hæc non variant rationem simoniæ, ut dixi. Si vero intercessio simpliciter fiat sine ullo pacto vel obligatione, nunquam inducit simoniam, licet multa alia peccata possit habere ad juncta. Laudes item, si exigantur ex pacto et obligatione, munus sunt a lingua, quamvis Victoriam dubitet, sed nullum est dubium, quando ex tacita conventionem fiunt; et idem est de signis aliis honoris et benevolentiae, nam hæc omnia sunt pretio æstimabilia, et multo magis obligatio ad illa. Itaque si ista exigantur ut coram aliis fiant ad acquirendam famam, vel bene-

volentiam apud illos, et sic tacite vel expresse promittam alicui beneficium, vel spirituale donum, ut hoc officium pro me sumat, clara est simonia; si autem voluntate assumas officium laudandi prælatum apud alios, ut ipsum benevolam tibi reddas, sperans inde beneficium sine pacto, licet sit munus a lingua, tamen non habet rationem pretii ex defectu conventionis, et ideo non sufficit ad simoniam, sicut de aliis muneribus dixi. Potest item laus fieri coram ipso qui laudatur, et tunc habet rationem adulationis, maxime si falsa sit, et tunc regulariter non fit ex conventionem; tamen si fieret, etiam esset pretium sufficiens, ut constat. Denique etiam possunt excogitari humanæ fictiones et mendacia; ut si Episcopus daret viro illustri beneficium, tacite paciscens cum illo, ut se profiteretur et recognosceret consanguineum suum, ut ipse etiam illustris reputaretur, simonia esset, pertinens ad hoc munus a lingua: et sic de aliis judicandum est.

15. *Distinctio muneris a lingua, ab obsequio.*—Tandem juxta hæc, expedienda est difficultas supra insinuata, quia juxta hanc interpretationem non videtur munus a lingua distinguendum a munere ab obsequio, quia revera munus a lingua sic explicatum, nihil aliud est quam obsequium quoddam. Dicendum enim est, posse quidem hoc munus vocari obsequium quoddam, sicut cantare suaviter munus a lingua, dici potest, et est quoddam obsequium; et officium scurræ obsequium est, quod lingua exercetur, et utrumque sufficere posset ad simoniam muneris ab obsequio; imo et munus docendi inter obsequia computatur. Tamen specialiter distinctum est munus a lingua, propter ea munera linguæ, quæ non per modum servilis obsequii aut ministerii fieri solent, nec vendi solent aut locari, regulariter loquendo, et ideo non tantum a servis et ministris, sed etiam a dominis, nobilibus et principibus exerceri solent, ideoque magis occultam habere videntur rationem pretii. Hac ergo ratione merito fuit hoc munus a lingua separatim ab aliis numeratum. Et hactenus de tota hac divisione dictum sit.

CAPUT XLI.

UTRUM SIMONIA CONVENIENTER AC SUFFICIENTER DIVIDATUR IN MENTALEM, CONVENTIONALEM ET REALEM?

1. *Primo, quarta divisio incipit declarari.*—Tria diximus in simonia intervenire, quæ in

omni emptione ac venditione, seu contractu illi proportionato necessaria sunt, scilicet, pretium, res vendita, et contractus, qui est veluti proxima materia, seu subjectum malitiæ simoniæ sicut ergo ex primis duobus capitibus simonia multiplex est, ita est ex tertio: et ideo, explicatis partitionibus quæ ex illis nascuntur, de variis modis simoniæ, qui ex modis contrahendi nascuntur, dicendum superest. Quamvis enim in superioribus multa de hoc attigimus, vel quia sine illis non poterant materia et pretium simoniæ declarari, vel quia conjunctissima erant cum his quæ tractabantur, hic tamen tanquam in proprio loco materia hæc explicanda est; ubi occurrerint jam dicta, illa remittimus. Quarta ergo magistralis divisio simoniæ, et prima in hoc loco, est in titulo proposita, quia dividitur simonia in mentalem, conventionalem et realem. Quæ habet fundamentum in jure: nam omnia illa membra in illo inveniuntur. De mentali est optimum caput ult. de Simon., ibi: *Quæ nullo pacto, sed affectu animi præcedente utrinque taliter acquiruntur*. Et in eisdem verbis indicatur realis per locum a contrario, scilicet quando ex pacto utrinque acquiritur. Eadem etiam mentalis indicatur in capite *Tua nos*, eodem, in § *Licet autem taliter diximus respondendum, quia nobis datum est de manifestis tantummodo judicare, si tamen is, qui talen donationem facit, ea intentione ducatur*, etc. Et ita simonia conventionalis in eodem textu in principio ejus explicatur. Et de illa loquitur etiam cap. *Cum essent*, eod., et cap. *Cum pridem*, de Pactis; de reali vero loquuntur, regulariter loquendo, cætera jura, quæ simoniam puniunt, ut patebit infra tractando de pœnis. Duo ergo circa divisionem hanc breviter explicanda sunt. Primum, an sit convenienter data, et quomodo illa membra distingantur. Secundum, an sit sufficiens, vel addendum sit quartum membrum simoniæ fictæ, vel confidentialis.

2. Circa primum, multi solum per duo membra solent hanc divisionem tradere in simoniam mentalem seu interiorem, et conventionalem seu externam. Ita significat Archid., in cap. 1, 1, quæst. 1, et alii, quos refert Redoan., 1 part., cap. 2, num. 11. Frequentius tamen utuntur Theologi hac divisione, ut sumitur ex Cajetano, in Sum., verb. *Simoniam*, in 2 et 3 memb.; Sylvest., quæst. 20; Sot., dicto lib. 9, q. 8, art. 1; Victor., in 2 p. Relect., num. 1. Et potest sumi ex Extravag. 2, inter communes, de Simon., ibi: *Affectantes ut ho-*

rum pestiferum vitium, non ex usu solum, sed etiam ex mentibus hominum saltem propter pœnarum metum penitus evellatur. Ratio esse potest, quia omne peccatum est aut internum aut externum, illa enim duo membra contradictorie opponuntur, unde non videntur habere medium; idem ergo erit de simonia. At vero Canonistæ faciunt hanc divisionem trimembrem. Potestque referri Abbas, in capit. *Nemo*, de Simon., numer. 6. Nam expresse dicit triplicem esse simoniam: postea vero solum mentalem et conventionalem declarat. Expressius et latius tradit illam divisionem Redoan. supra, num. 12, et juxta illam tres primas partes sui tractatus distinguit. Eandem habet Gomez, in Regul. de Triennial. possessio., quæstion. 12, § *Cum igitur*; Navar., d. c. 23, num. 103 et sequentibus, et in Comment., cap. *Mandato*, de Simon., num. 7; Adrian. autem, dicto Quodlib. 9, art. 2, quatuor membra enumerat, sed, si attente legatur, non recedit a priori divisione trimembri, sed mentalem dividit in duas, quas statim exponemus; et conventionalem in alias duas, implicitam et explicitam, quæ nos cum cæteris omnibus non distinguimus, quia solum materialiter differunt. Unde prior etiam dissensio parvi momenti est, quia non est de re, sed de modo loquendi. Nam in re, constat posse reduci omnem simoniam ad illa duo membra mentalis et conventionalis simoniæ. Certum item est conventionalem simoniam posse esse magis et minus completam, et secundum has diversas rationes posse subdistingui in duo membra, et consequenter totam latitudinem simoniæ illa tria membra complecti, quæ posterior opinio distinguit. Unde quia hæc divisio potissimum ordinatur ad explicanda jura, præsertim pœnalia, quæ de simonia loquuntur, ideo trimembris partitio aptior nobis est, et illa utemur. Ut autem res ipsa constet, oportet exacte declarare illas voces, et quid unaquæque significet, et sub se complectatur; unde constabit quomodo inter se distinguantur.

3. *Mentalis simonia duplex acceptio.*—*Simoniam vere mentalem quæ.*—Mentalis ergo simonia duobus modis accipi potest. Primo, pro nudo proposito, seu desiderio interno committendi simoniam, etiamsi in nullum actum exteriorem prodeat, quomodo in omni genere vitii, etiam ex his quæ exterius consummantur, datur mentale vitium, seu peccatum, ut mentalis fornicatio, homicidium, etc. Non tamen sumitur in præsentem hoc modo simonia mentalis, ut omnes supponunt, et præsertim

declarant Redoan. et Navarr., tum quia, cum simonia sit vitium de se externum, seu quod exterius consummat, explicato ipso peccato externo, nihil peculiare habet propositum ejus, præter ea quæ generalia sunt mentalibus vitii; tum etiam quia hæc distinctio, ut dixi, potissime datur ad explicanda jura, et pœnas simoniæ: hæc autem in hanc simoniam mere mentalem cadere non possunt, quia Ecclesia de occultis non judicat. Igitur in illa divisione esse debet simonia aliquo modo externa, habens aliquem effectum, vel actum sensibilem et humanum circa alterum, nam consistere debet in aliquo genere contractus, et dationis, ac receptionis. Hæc autem simonia mentalis dicitur, quando actus exterior, qui in illa intervenit, talis est ut in illo non statim appareat malitia simoniæ, nec ex his quæ circumstant actum, probari possit, fit autem prava et simoniaca intentione, cujus est capax. Et tunc dicitur mentalis, quia licet externum actum vel effectum habeat, malitia tamen ipsa non exterius se prodit, sed in mente manet, sicut tactus externus de se indifferens, factus impudica intentione, dici potest mentalis impudicitia, quamvis revera externum actum habeat. Et hæc explicatio sumitur ex dicto capite *Tua nos*, et ultimo de Simonia. Unde fit ut hæc simonia mentalis sæpe contingere possit ex parte alterius extremi, seu personæ, aliquando vero ex utraque parte, quod cum accidit, veluti casu et contingenter accidit, non ex conventionem contractantium. Nam cum hæc simonia non prodeat in actum exteriorem conventionis mutue, nec expressæ, nec tacitæ, non intercedit in illa mutua inductio ad pravam intentionem, seu ad voluntatem et consensum vendendi, vel emendi rem spiritualem, sed sola traditio rei temporalis ex una parte, et spiritualis ex altera, gratuitum animum ex utraque parte ostendens: intentio vero prava animo retinetur, et ideo potest talis intentio esse in uno tantum, vel in alio: aliquando vero in utroque, quia contingit utrumque esse pravum, vel mentem alterius divinare aut suspicari, et cum illa conformari.

4. *Conventionalis simonia quæ sit.*—Conventionalis simonia dicitur illa, in qua fit pactum dandi spirituale pro temporali, et e converso, nondum tamen ad executionem perducta est per traditionem aliquam, ut citati auctores definiunt. Estque necessarium ut distinguatur ab aliis duobus membris; a mentali per additionem exterioris contractus; a reali,

per carentiam traditionis. Quare Cajetanus, in Summ., hanc vocavit mentalem: *Quoties* (inquit) *per penitentiam, impotentiam, vel quamvis aliam causam receditur a contractu, ita ut vel nulla res, vel saltem spiritualis non tradatur.* Qui ita loquitur, quia duo tantum membra distinguit, et ideo sub mentali, vult conventionalem comprehendere: tamen cum de exteriori contractu constare possit, et illum possit Ecclesia punire, non dicitur proprie mentalis in ordine ad forum Ecclesiæ, ut excitatis juribus aperte colligitur. Et hæc etiam dicitur exterior simonia quodammodo imperfecta, quia nondum est consummata per rei traditionem; tamen quoad contractum de se perfecta est, licet quoad effectum vel usum nondum fuerit consummata, sicut de emptione et venditione dicitur, Instit. in princip. illius tituli, vel sicut matrimonium ratum perfectum est quoad contractum, licet nondum fuerit consummatum. Consummatio ergo hujus simoniæ est traditio rerum, de quibus facta est conventio; an vero requiratur utriusque traditio, vel alterius sufficiat, dicitur in puncto sequenti.

5. *Realis simonia quæ.*—Realis ergo simonia addit, ultra conventionalem, traditionem rei, vel rerum de quibus conventio facta est. Hæc autem traditio potest esse triplex: scilicet, vel ex parte pretii tantum, vel ex parte rei spiritualis tantum, vel ex parte utriusque, ut per se constat. Quando ergo ex utraque parte facta est traditio, certum est illam esse simoniam maxime realem, seu conventionalem maxime consummatam: hæc enim duo idem sunt, nam realis simonia conventionalem includit. Propter quod dicunt aliqui, non recte distingui hæc membra, quia non distinguuntur specie. Sed si ratio esset valida, etiam non esset distinguenda simonia mentalis a conventionali, quia non differunt specie, sicut peccata cordis, oris et operis non distinguuntur specie, juxta doctrinam D. Thomæ, 1. 2, quæstione 72, articulo 7; ita enim comparantur inter se simonia mentalis et conventionalis, ut recte dixit Navarrus, in dicto Comment., numero 7; et Major, in 4, d. 25, quæst. 7, in fine. Et est per se clarum, quia tota malitia exterioris simoniæ ab interiori et mentali provenit. Sicut ergo illa duo recte distinguuntur, vel propter majorem vel minorem consummationem peccati, vel in ordine ad varios effectus morales, ita etiam propter easdem rationes recte distinguuntur conventionalis et realis simonia, licet non dis-

tinguantur specie, imo potius se habeant, ut includens et inclusum: sicut distingui solet matrimonium ratum et consummatum, et similia. Atque ita sunt intelligendi aliqui auctores, cum has vocant tres species simoniæ, ut interdum loquitur Navarr. supra: vocantur enim quasi species accidentaliter distinctæ, et in ordine ad morales effectus, ut postea videbimus.

6. *An alterius tantum rei traditio sit simonia realis.*—*Traditio pecuniæ tantum conventionalis simonia dicitur.*—Verumtamen de aliis duobus membris, scilicet, quando conventionalis simonia per traditionem alterius rei tantum est consummata, dubitari potest an sit dicenda conventionalis, vel realis, et certe vocari posset semirealis; tamen quia auctores non ita loquuntur, ideo oportet reducere hos modos simoniæ ad aliquod, vel aliqua ex dictis tribus membris, præsertim cum hæc distinctio tota ordinetur ad pœnas simoniæ explicandas. Quando ergo post conventionalem simoniam sola traditio pecuniæ facta est, omnes auctores videntur in hoc convenire, quod illa simonia vocanda sit tantum conventionalis, et non realis, ut constat ex Cajetano, et ex Navarro supra, et ex aliis quos referemus infra, cap. 55 et 56, ubi ostendimus, per hanc simoniam non incurri pœnas ipso jure latas, quæ incuruntur per simoniam realem. Propter hoc ergo merito hæc censetur intra limites conventionalis simoniæ contineri. Et ratio etiam reddi potest, quia quando res, quæ venditur, non est tradita, non censetur venditio plene consummata, quoad effectum, quia adhuc manet sub dominio venditoris, ut jura docent. Sic ergo in præsentem venditio rei spiritualis non censetur realiter consummata, quando res ipsa spiritualis tradita non est. Et similiter injuria illa, quæ fit rei sacræ per venditionem ejus, non est etiam consummata, quando res ipsa spiritualis cum effectu non est data, vel accepta, vel (ut sic dicam) simoniace contractata. Et ideo jura, ut infra videbimus, maxime explicant simoniam perfectam, per dationem, vel acceptionem simoniacam rei spiritualis.

7. *Traditio rei spiritualis solum dicitur simonia realis simpliciter.*—*Solita definitio simoniæ realis.*—Propter hanc ergo causam graves auctores contrario modo sentiunt de simonia, quæ post pactum processit ad traditionem rei spiritualis sub promissione pretii, ante traditionem ejus; putant enim esse simoniam simpliciter realem et consummatam.

Quod tenent Cajet. in Sum. et in Opusculo de Simon., et Soto, dicto lib. 9, quæstione 8, art. 1. Et hoc videntur sequi multi antiqui Canonistæ, quos dicto capitulo 56 referam. Unde definire solent, simoniam realem esse receptionem vel largitionem rei spiritualis, præcedente pacto promissionis cujusvis temporalitatis, ut videre licet in Hostiensi, in Summ., titul. de Simon., § 1; Archidiac., in capitul. *Quicumque*, 1. quæstione prima; Redoan., 3 parte, cap. 1, in princ., ubi plures alios refert. Sentiant ergo ad simoniam realem, necessariam esse rei spirituales traditionem, et illam sufficere, si promissio præcedat. Ratio autem reddi potest, primo ex natura contractus venditionis, nam perficitur simul atque contrahentes de pretio convenerint, quamvis nondum pretium numeratum sit, leg. 2, ff. de Contrahent. empt., et § 1 Instit., de Empt. et vendit. Quæ tamen non censetur ita consummata, quandiu res vendita tradita non est.

8. Et ratio reddi potest, quia propria materia illius contractus videtur esse res venalis, et quod per se ibi intenditur, est translatio illius rei ab uno in alium; pretium autem est quasi instrumentum ad illam mutationem faciendam; et ideo quandiu illa facta non est, non censetur venditio perducta ad effectum: quando vero res, quæ venditur, tradita est, censetur plene consummata venditio, etiamsi pretium non sit traditum, si de illo sufficiens promissio facta sit. Ergo applicando hanc rationem ad simoniam, si traditio rei spiritualis cum promissione temporalis facta est, plene consummata est venditio: item plene consummata est irreligiosa contractatio rei sacræ; ergo. Secundo, ipsamet promissio est quid temporale, et quando fit, suo modo traditur, quantum potest, vel saltem datur alteri jus quoddam temporale; est ergo completa simonia realis. Et hoc modo dicunt multi, promissionem pecuniæ et pecuniam pro eodem reputari quoad rationem pretii, ut videre licet in Redoano, 4 p., cap. 9, in princ., et quos ipse allegat. Tertio, et maxime, videntur huic sententiæ favere jura quæ explicant hanc simoniam ex traditione vel acceptione rei spiritualis pro temporali, quocumque modo detur vel promittatur, qui sufficiat ad reddendam largitionem doni spiritualis non gratuitam, ut in citato loco videbimus.

9. *Alia opinio negat præcedentem distinctionem.* — Nihilominus Navar., in dicto Comment., et d. c. 23, num. 103 et sequentibus, quem sequitur Ugol., Tab. 3, c. 5, et alii infra

citandi, censent non esse in hoc faciendam distinctionem inter traditionem rei temporalis, vel spiritualis. Nam, licet spiritualis data sit, si pretium non sit numeratum saltem ex parte, non putant sufficere ad simoniam realem, sed omnem hanc comprehendunt sub conventionali. Ratio reddi potest, quia nulla differentia sufficiens assignatur: nam sicut datur venditio credita pecunia, ita etiam dari solet pecunia anticipata, et utraque est consummata quoad substantiam contractus, et similiter utraque est mutila, seu imperfecta quoad executionem in alterutra parte; est ergo eadem ratio. Imo in cap. *In tantum*, de Simon., dicitur expressius exprimere venditionis speciem, qui prius pretium accipit quam rem conferat pretiosam; ergo magis videtur compleri simonia, quando pretium antea datur, quam cum prius traditur res spiritualis. Denique quamvis res spiritualis data sit, augetur sine dubio ejus irreverentia, quando postea pretium accipitur; ergo non est plene consummata simoniaca pravitas, donec ex utraque parte traditio facta sit; ergo sola illa est propria simonia realis.

10. *Deciditur questio.* — Hæc dissensio, si solum respiciamus ad delictum et ad consummationem ejus, videtur esse tantum de modo loquendi; si autem respiciamus ad pœnas ipso jure simoniæ inflatas, ita ut per nomen simoniæ realis illa significetur, per quam illæ pœnæ incurruntur, sic erit quæstio de re satis gravi. Quod ergo ad primum spectat, non est multum de vocibus contendendum, et facile defendi potest sententia Navarri. Non videtur tamen posse negari, quin per traditionem rei spiritualis sub promissione, sit magis completa simonia, quam per solam anticipatam pretii solutionem, ut videntur convincere rationes priori loco factæ. Neque contra hoc bene inducitur dictum cap. *In tantum*, quia in eo non fit comparatio inter traditionem anticipatam pecuniæ solius, et traditionem solam anticipatam rei spiritualis, de qua comparatione nunc loquimur, sed fit comparatio inter venditionem chrismatum, de qua ibi est sermo, quæ fit recipiendo prius pecuniam, vel postea; et hoc modo recte dicitur magis exprimi venditionem, exigendo prius pretium, quam expectando postea dandum. Quod vero attinet ad secundum punctum, non possumus hic rem definire usque ad tractatum de pœnis, ubi eam definiemus. Et ibi etiam dicemus de simonia in permutationibus beneficiorum, quæ ex altera tantum parte completa est.

CAPUT XLII.

DE SIMONIA FICTA.

1. *Simonia ficta quæ.* — Diximus de distinctione inter membra præcedentis divisionis, nunc oportet circa ejus sufficientiam duas difficultates expedire, quæ ex simonia ficta et confidentiali oriri possunt; et de priori dicemus in præsentibus capite; de posteriori vero in sequenti. Dicitur autem simonia ficta, quando fit exterius promissio rei temporalis pro spirituali, vel spiritualis pro temporali sine intentione implendi promissum, aut se obligandi: hæc enim fictio intercedere potest in quolibet contrahentium, vel in utroque. De hac ergo simonia quæri potest, sub quo illorum membrorum comprehendatur. Potestque esse duplex modus dicendi.

2. Unus est, sub nullo illorum comprehendendi, nec propterea divisionem esse diminutam. Ratio est, quia illa non est simonia, sicut fictum aurum non est aurum, licet appareat, vel sicut prolatio hæresis sine mente hæretica, non est proprium peccatum hæresis, sed alterius rationis; divisum autem in illa divisione est vera simonia. Et confirmatur, quia non est simonia mentalis, quia deest intentio vendendi, vel emendi, cum desit intentio pretii solvendi; ergo nec potest esse conventionalis, quia hæc intrinsece supponit mentalem, et consequenter nec realis erit, quia hæc supponit cæteras. Denique nullus contractus factus sine intentione et consensu interno verus contractus est, neque in genere, neque in sua specie, ut patet de matrimonio facto sine consensu, et de voto, aut professione facta sine intentione votandi. Ergo similiter in præsentibus, cum illa fictione non fit verus contractus, et consequenter nec vera simonia. Quæ ratio probat ad hanc fictionem sufficere, quod ex alterutra parte intercedat fictio, ut in matrimonio sufficit defectus consensus in uno conjugum, ut totum matrimonium fictum, et nullum sit, quia pendet ab utroque et a singulis; et ideo licet, qui bona fide contrahit, possit dici in affectu suo non fide contrahere, quia putat se consentire in verum matrimonium, tamen in re ipsa non consentit nisi in fictum; ita ergo cum proportione in præsentibus, licet alter paciscentium simoniæ, si habeat intentionem implendi promissum, veram culpam simoniæ committat quoad affectum et mentem, tamen in re non exequitur veram

simoniam externam, de qua tractamus, sed tantum apparentem et putatam. Hæc est opinio Cajetani, tom. 2 Opusc., tract. 9, q. 2, quem sequuntur Soto, lib. 9, quæst. 8, art. 1; Tolet., in Instruct., lib. 5, cap. 90, num. 4; Petrus Navar., lib. 2 de Restit., c. 2, n. 411, qui consequenter aiunt per hanc simoniam non incurri pœnas contra simoniam latas ipso jure, quia non cadunt, nisi in verum delictum talis speciei, sicut adorans idola exterius sine intentione colendi, non incurrit pœnas hæreticorum.

3. *Dici potest simoniam fictam esse veram simoniam juxta sententiam Navarri.* — Confirmatur primo. — Secundo. — Secundus modus dicendi est, illam esse veram simoniam, et comprehendendi in illa divisione sub simonia conventionali. Ita tenet Navarrus, in Comment. ad caput ultimum de Simon., num. 10, dicto cap. 23, numer. 106, § *Ad tertium*. Ratio ejus est, quia, licet promissio fuerit ficto animo facta, nihilominus commutatio rei spiritualis pro temporali fuit vera; et quamvis circa unum pretium (ut sic dicam) intercesserit fictio, et ideo respectu illius sit tantum ficta emptio et venditio, nihilominus considerari ibi potest aliud pretium, seu aliquid temporale datum pro re spirituali, ratione cujus intercedit ibi vera simonia. Declaratur hoc ultimum, quia illa actio promittendi, etiamsi ficta sit, est vera actio realis, et temporale quid, et potest censeri pretio æstimabile; nam revera qui sic promittit, etiam fide, aliquid facit valde onerosum, et non paucis periculis expositum, sub qua ratione æstimabile pretio est: per hoc autem temporale intendit consequi beneficium, quod ad simoniam veram sufficit; ergo est illa vera simonia: nam, licet ex una parte intercedat fictio, ex alia intercedit veritas et realitas, ut sic dicam. Et potest confirmari hæc Navarri sententia. Nam, si quis promitteret centum aureos pro beneficio, intentione tradendi illos fictos ex auri-chalco, veram simoniam conventionalem committeret, et si re ipsa solveret illos fictos aureos, consummaretur simonia realis, quia revera datur et recipitur aliquid temporale pro spirituali, etiamsi temporale non sit tale, quale a recipiente putatur; hoc enim necessarium non est ad veram simoniam, nam in quocumque vili pretio committitur, ut supra dictum est; ergo similiter, qui confert verba promissoria per instrumentum promissionis, animo non implendi, aliquid temporale confert pro spirituali, quod satis est ad veram simoniam. Et